

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.813 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 mei 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 januari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 januari 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 februari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat J. VERHELLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster werd op 26 december 2000 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, nadat zij door de politie van Verviers werd aangetroffen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vereiste documenten.

1.2. Verzoekster diende op 28 december 2000 een asielverzoek in.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 7 mei 2001, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.4. Op 27 februari 2002 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekster diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.5. Verzoekster diende bij schrijven van 9 juli 2002 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Bij arrest nummer 115.273 van 30 januari 2003 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 27 februari 2002 ingestelde beroep.

1.7. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 9 augustus 2004 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.8. Verzoekster diende bij schrijven van 21 oktober 2004 een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.9. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 20 november 2007 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.10. Verzoekster trad op 8 december 2007 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.11. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 januari 2008 een nieuwe beslissing waarbij de bij schrijven van 21 oktober 2004 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd, die verzoekster op 12 april 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"(...) **BEGRÜNDUNGEN: keine außergewöhnlichen Umstände wurden angeführt.***

Die erwähnten Elemente bilden keinen außergewöhnlichen Umstand, der erklärt, weshalb die betroffene Person den Antrag auf eine Aufenthaltserlaubnis nicht durch Mittel vom üblichen Verfahren einreichen kann, nämlich durch den diplomatischen oder konsularischen Post, der zuständig ist für den Wohnsitz oder den Aufenthaltsort im Ausland.

Die Tatsache, dass die betroffene Person seit 2000 in Belgien lebt, integriert wäre, die deutsche Sprache spricht, viele Freunde hat und verschiedene Empfehlungsschreiben vorlegt, ist an sich nicht außergewöhnlich und rechtfertigt die Tatsache, dass der Regularisierungsantrag in Ausführung von Artikel 9 des Gesetzes vom 1980 in Belgien eingereicht wird, nicht.

Die betroffene Person wusste, dass ihr Aufenthalt nur vorläufig, im Rahmen des Asylverfahrens, zugelassen wurde und dass sie im Fall einer negativen Entscheidung das Land verlassen musste. Am 27.02.2002 wurde ihr Asylantrag abgeschlossen mit einer bestätigenden Entscheidung der Weigerung des Aufenthalts durch das Generalkommissariat für Flüchtlinge und Staatenlose. Die betroffene Person hat die Anweisung das Staatsgebiet zu verlassen nicht ausgeführt und seitdem ist ihr Aufenthalt in Belgien illegal. Ein längerer illegaler Aufenthalt gibt

keine Rechte mit Rücksicht auf eine Regulansierung. Die Dauer des Verfahrens —etwa ein Jahr und zwei Monate— war auch nicht so lang, dass sie als unbillig lang betrachtet werden kann.

Schließlich hat die Betroffene am 08.12.2007 Herrn (F. V.) geheiratet. Der Ehemann kann Betroffene ins Herkunftsland begleiten zum Einreichen eines Regularisierungsantrags gemäß Artikel 9.2 des Ausländergesetzes. Außerdem wäre es nur eine zeitweilige Trennung, die keinen ernsthaften oder schwer ersetzbaren Schaden anrichtet. (...)

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 12 april 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

*“(...) 0 art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd
0 Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 27/02/2002. (...)”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.12. Verzoekster diende op 1 februari 2008, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag tot vestiging in.

1.13. Op 13 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 12 april 2008 werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

*“(...) In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 01.02.2008 (...), geweigerd.
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen, zelfs geen verstreken, reispas voorgelegd.

Aangezien betrokken vreemdeling haar identiteit en zijn nationaliteit niet kan bewijzen, is zij tevens niet in staat het bewijs van haar gezinsbanden te leveren waardoor zij zou kunnen genieten van de meer voordelige bepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Artikel 4, 3, c van de richtlijn 68/360 bepaalt daarenboven dat voor de afgifte van een verblijfskaart aan een familielid van een EU-onderdaan de voorlegging van het document op vertoon waarvan hij het grondgebied heeft betreden kan gevorderd worden. Een dergelijk document werd hoe dan ook niet aangebracht.

*Artikel 2; artikel 41, alinea 2 en 42, alinea 1 van de wet van 15.12.1980.
Artikels 43, 49 van het K.B. 8.10.1981 gewijzigd door het K.B. van 12.6.1998. (...)”*

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

2.1. Verzoekster vraagt in één en hetzelfde verzoekschrift de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van drie verschillende administratieve beslissingen, met name van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 januari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 januari 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 februari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Er is in casu geen sprake van verknochte zaken in de zin van artikel 39/15 van de Vreemdelingenwet of in de zin van artikel 26 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat, in het belang van een goede rechtsbedeling, degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding dient aan te spannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Indien meerdere vorderingen bij eenzelfde inleidend verzoekschrift aanhangig worden gemaakt, kunnen deze slechts bij uitzondering ontvankelijk zijn indien de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere. Indien de vorderingen niet voldoende samenhangen, wordt alleen de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerst in het verzoekschrift vermelde vordering geacht regelmatig te zijn ingesteld (RvS 12 september 2005, nr. 148.783; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

De Raad stelt vast dat in casu de administratieve beslissingen waarvan de vernietiging wordt gevraagd een voldoende samenhang vertonen in de hiervoor gestelde zin. Zij kunnen derhalve op ontvankelijke wijze worden aangevochten in een en hetzelfde inleidend verzoekschrift.

2.2. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift om het beroep te behandelen in de Duitse taal.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de

talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurs-handelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

In casu vecht verzoekster echter in een en hetzelfde verzoekschrift drie verschillende administratieve beslissingen aan, waarvan de eerste bestreden beslissing is opgesteld in de Duitse taal en de tweede en de derde bestreden beslissing zijn opgesteld in de Nederlandse taal.

Bij een beroep dat gericht is tegen samenhangende beslissingen is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen dat het beroep wordt behandeld in de taal van de procedure van de belangrijkste bestreden beslissing.

Objectief gezien is de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 februari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten de belangrijkste bestreden beslissing, omdat hierbij geweigerd wordt om een beweerd recht op verblijf te erkennen. Gelet op het feit dat deze beslissing door het bestuur werd genomen in de Nederlandse taal, is het vereist het beroep te behandelen in de Nederlandse taal.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar (oud) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. In de tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het

bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, en dat zij bij beslissing van 27 februari 2002 door de Commissaris-generaal niet als vluchteling werd erkend. In de derde bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat zij niet in staat is het bewijs te leveren van haar identiteit en haar nationaliteit zodat zij niet in staat is het bewijs van haar gezinsbanden te leveren, en derhalve niet kan genieten van de meer voordelige bepalingen van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt vermeld dat de voorlegging van het document op vertoon waarvan zij het grondgebied heeft betreden kan gevorderd worden en zij dit document hoe dan ook niet heeft aangebracht. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.1.2. In zoverre verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.2.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing verwijst verzoekster naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 oktober 2007 betreffende een Congolese student, waarin werd gesteld dat verweerder inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf rekening dient te houden met alle elementen in het dossier, waaronder de duur van het verblijf, de integratie en de sociale bindingen met België. Verzoekster betoogt dat in casu de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet is ingegaan op deze elementen en dat hij geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij momenteel studeert aan de Universiteit Gent. Zij voert verder aan dat de stelling dat haar echtgenoot haar kan begeleiden naar haar land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet als cynisch dient te worden beschouwd, omdat een dergelijke procedure meerdere maanden duurt en dit terwijl zij in België studeert en dus onmogelijk België kan verlaten.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten

tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen geacht.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij aangeeft dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de duur van haar verblijf en haar integratie in België en met haar sociale bindingen met België. De Raad stelt immers vast dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder deze elementen wel degelijk in overweging heeft genomen bij de beoordeling van verzoekster aanvraag om machtiging tot verblijf, doch besloot dat het feit dat verzoekster sinds 2000 in België verblijft, geïntegreerd is, de Duitse taal spreekt, vele vrienden heeft en verschillende aanbevelingsbrieven voorlegt op zich niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken stelde verder dat verzoekster wist dat haar verblijf slecht voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Er werd ook aangegeven dat verzoeksters asielaanvraag werd afgewezen en dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, doch dat zij verkoos aan dit bevel geen gevolg te verlenen en zij sindsdien illegaal in het Rijk verblijft. Daarnaast werd ook geduid dat uit een langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie. Verzoekster toont niet aan dat het bestuur is uitgegaan van verkeerde feiten of dat deze beoordeling als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd.

Waar verzoekster verder betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met het gegeven dat zij momenteel studeert aan de Universiteit Gent, dient te worden gesteld dat verzoekster dit gegeven niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van toenmalig artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder kon hiermee derhalve geen rekening houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Het komt immers toe aan de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf in België wenst in te dienen om zelf

duidelijk te omschrijven welke de redenen zijn die hem verhinderen om een beroep te doen op de reguliere procedure die vervat is in artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster tot slot stelt dat het motief uit de eerste bestreden beslissing dat haar echtgenoot haar kan begeleiden naar haar land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet als cynisch dient te worden beschouwd en waar zij ongefundeerd stelt dat de behandeling van een dergelijke aanvraag maanden kan in beslag nemen, geeft zij weliswaar aan niet akkoord te gaan met de door het bestuur gemaakte beoordeling van de door haar aangebrachte situatie, doch toont hiermee niet aan dat een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling werd gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Aangaande de derde bestreden beslissing betoogt verzoekster dat het motief dat zij haar identiteit en nationaliteit, en bijgevolg haar gezinsbanden, niet kan bewijzen niet in overeenstemming is met de stukken in het dossier. Zij stelt dat in het kader van de huwelijksafsluiting haar identiteit uitvoerig werd onderzocht en dat de verwantschapsband is aangetoond door het voorleggen van een uittreksel uit de huwelijksakte. Zij wijst er bovendien op dat zij de familienaam van haar echtgenoot heeft overgenomen.

De Raad dient te wijzen op de bepalingen van artikel 41 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing bij het nemen van de derde bestreden beslissing. Dit artikel luidt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de EG-vreemdeling op overlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort.

De echtgenoot en zijn familieleden bedoeld in artikel 40, die niet de nationaliteit bezitten van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen, moeten houder zijn van het document dat krachtens artikel 2 vereist is.

De houder van een document dat door de Belgische overheden werd afgegeven en dat de binnenkomst en het verblijf in een lidstaat der Gemeenschappen heeft toegelaten, zal zonder meer tot het Belgisch grondgebied toegelaten worden, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.”

Verzoekster erkent dat zij een Armeens staatsburger is en dus niet de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen heeft. Overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet diende zij bijgevolg houder te zijn van het document dat krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereist is.

Artikel 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

Het is niet betwist dat verzoekster - zoals in de derde bestreden beslissing wordt gesteld - geen reispas heeft voorgelegd. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk om - nu verzoekster geen stuk heeft overgemaakt dat toelaat vast te stellen dat zij de persoon is die in België een huwelijk heeft afgesloten - te oordelen dat niet het bewijs werd geleverd dat verzoekster een

persoon is die kan genieten van de meer voordelige bepalingen van (oud) artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Door louter voor te houden dat haar identiteit in het kader van de huwelijksafsluiting uitvoerig werd gecontroleerd en dat zij de naam van haar echtgenoot heeft overgenomen, toont verzoekster bovendien evenmin aan dat het tweede dragende motief van de derde bestreden beslissing, namelijk dat zij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, incorrect is en dat dit motief op zich niet zou toelaten de vestigingsaanvraag af te wijzen.

Verzoekster toont niet aan dat de determinerende motieven van de derde bestreden beslissing onjuist zijn en blijft in gebreke om de wets- of reglementaire bepaling aan te duiden die door verweerder zou zijn miskend bij het nemen van de derde bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.